

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa **Home Credit Slovakia, a. s.**, so sídlom v Piešťanoch, Teplická č. 7434/147, zastúpeného advokátskou kanceláriou ERASMUS Legal, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Justičná č. 9, proti odporcovi **F. M.**, bytom **C. o zaplatenie 396,20 Eur s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 13 C 93/2014, o dovolaní navrhovateľa proti uzneseniu Okresného súdu Trenčín z 19. novembra 2014 č. k. 13 C 93/2014 – 31, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Odporcovi nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Trenčín platobným rozkazom z 29. októbra 2013 č. k. 17 Ro 257/2013–18 uložil odporcovi aby do 15 dní odo dňa doručenia platobného rozkazu zaplatil navrhovateľovi sumu 396,20 Eur spolu s kapitalizovaným úrokom z omeškania do zaplatenia vo výške 0,42 Eur, kapitalizovaným úrokom z omeškania od 5. júna 2011 do 26. augusta 2013 vo výške 78,473 Eur, úrokom z omeškania vo výške 0,025 % denne zo sumy 380,20 Eur od 27. augusta do zaplatenia a nahradil mu trovy konania, súdny poplatok vo výške 23,50 Eur a trovy právneho zastúpenia vo výške 17,29 Eur, alebo, aby v tej istej lehote podal odpor.

Proti tomuto platobnému rozkazu v časti výroku o trovách konania podal navrhovateľ odvolanie.

Okresný súd Trenčín uznesením z 19. novembra 2014 č. k. 13 C 93/2014 - 31 potvrdil platobný rozkaz Okresného súdu Trenčín z 29. októbra 2013 č. k. 17 Ro 257/2013 – 18 vo výroku o náhrade trov konania. Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. V odôvodnení uviedol, že na návrh navrhovateľa bol vydaný platobný rozkaz, ktorým bol navrhovateľovi priznaný nárok na zaplatenie 396,20 Eur s príslušenstvom (špecifikovaným vo výroku platobného rozkazu) a odporca bol zaviazaný nahradiť navrhovateľovi trovy konania a to súdny poplatok vo výške 23,50 Eur a trovy právneho zastúpenia vo výške 17,29 Eur. Keďže navrhovateľ podal proti platobnému rozkazu v časti trov konania odvolanie, Okresný súd Trenčín postupoval podľa § 174 ods. 2 O. s. p. a po preskúmaní veci dospel k záveru, že platobný rozkaz v časti o trovách konania je vecne správny. Námietyky

navrhovateľa, pokiaľ ide o výšku priznaných trov konania (navrhovateľ uplatňoval trovy vo výške 86,47 Eur), nepovažoval za dôvodné; krátenie trov právneho zastúpenia vyčíslených navrhovateľom považoval za opodstatnené a správne.

Proti uzneseniu Okresného súdu Trenčín z 19. novembra 2014 č. k. 13 C 93/2014 – 31 podal dovolanie navrhovateľ. Navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky uvedené rozhodnutie zrušil, ako aj zrušil platobný rozkaz v časti nepriznaných trov právneho zastúpenia a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, prípadne, aby rozhodnutie súdu prvého stupňa zmenil tak, že navrhovateľovi prizná plnú náhradu trov právneho zastúpenia. Prípustnosť dovolania odôvodňoval, že súd mu svojím postupom odňal možnosť konať pred súdom v zmysle § 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v nadväznosti na § 237 písm. f/ O. s. p. § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p. je konanie postihnuté inou vadou a § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p., lebo Okresný súd Trenčín ako odvolací súd vec nesprávne právne posúdil. Poukázal na to, že súd postupoval v rozpore s § 172 ods. 7 O. s. p., ak uplatňované trovy konania znížil, a to bez toho, aby si súd od navrhovateľa vyžiadal súhlas s takýmto postupom, čo je v zmysle daného ustanovenia obligatórna podmienka. Náhradu trov konania znížil neopodstatnene. Namietal tiež, že vo veci bolo rozhodnuté platobným rozkazom, čo je forma skráteného súdneho konania bez dokazovania a bez odôvodnenia vo veci samej, preto nie je možné preskúmať na základe čoho dospel súd k zisteniu, že výška uplatňovaných trov právneho zastúpenia je neprimeraná k výške pohľadávky. Podľa jeho názoru zákon neumožňuje súdu, ak chce rozhodnúť platobným rozkazom priznať trovy právneho zastúpenia v časti na základe aplikácie § 150 ods. 2 O. s. p.

Odporca sa k dovolaniu navrhovateľa písomne nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O. s. p.) skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

Dovolanie smeruje proti uzneseniu okresného súdu, ktorý rozhodoval ako súd odvolací. V zmysle § 239 ods. 1 O. s. p. je dovolanie prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p.) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. V zmysle § 239 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného

významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Dovolanie navrhovateľa smeruje proti uzneseniu okresného súdu, ktorý rozhodoval ako súd odvolací, ktoré nevykazuje znaky niektorého z vyššie uvedených uznesení, proti ktorým je dovolanie prípustné (§ 239 ods. 1 a 2 O. s. p.). Prípustnosť jeho opravného prostriedku by prichádzala do úvahy len v prípade výskytu niektorej z procesných väd uvedených v ustanovení § 237 O. s. p.

V zmysle § 237 O. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Procesné vady konania uvedené v § 237 písm. a/ až e/ O. s. p. navrhovateľ v dovolaní nenamietal a v dovolacom konaní ich existencia nevyšla najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

Dovolateľ tvrdí, že v konaní došlo k procesnej vade uvedenej v § 237 písm. f/ O. s. p. Odvolaciemu súdu vytýka, že jeho postup, ak potvrdil platobný rozkaz v časti náhrady trov konania, bol neprípustný a v rozpore so základným ústavným právom na súdnu a inú právnu ochranu.

Pod odňatím možnosti pred súdom konať v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. treba rozumieť procesne nesprávny postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožňuje realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Judikatúra za prípad odňatia možnosti pred súdom označuje aj postup súdu, ktorý sa z určitého procesného dôvodu odmietne zaoberať meritom veci (odmietne podanie alebo konanie zastaví alebo odvolací súd odmietne odvolanie), hoci procesné predpoklady pre taký postup nie sú dané (viď R 23/1994).

Podľa § 174 ods. 2 O. s. p. opravným prostriedkom len proti výroku o trovách konania je odvolanie, o ktorom bez pojednávania rozhodne súd, ktorý vydal platobný rozkaz.

Citované zákonné ustanovenie predstavuje výnimku zo všeobecných ustanovení upravujúcich funkčnú príslušnosť. Odvolanie proti výroku platobného rozkazu o trovách konania nemá devolutívny účinok odvolania, ktorý v iných prípadoch znamená, že príslušnosť rozhodnúť o odvolaní prechádza na funkčne vyšší súd. Súd, ktorý vydal platobný rozkaz,

je súdom prvého stupňa, ale ak rozhoduje o odvolaní proti výroku platobného rozkazu o trovách konania, má postavenie vyššieho opravného súdu (viď aj R 13/1998, R 102/2001, II. ÚS 811/00, ako i Števček / Ficová a kolektív, Občiansky súdny poriadok, Komentár, Nakladateľství C. H. Beck, Praha, 2009 str. 453). Proti rozhodnutiu opravného súdu o odvolaní proti výroku platobného rozkazu o trovách konania nie je v zmysle § 202 ods. 3 písm. m/ O. s. p. odvolanie prípustné.

Ako vyplýva z obsahu spisu okresný súd platobným rozkazom vydaným súdnym úradníkom uložil odporcovi zaplatiť navrhovateľovi žalovanú sumu s príslušenstvom a nahradiť mu trovy konania. O odvolaní navrhovateľa proti výroku o trovách konania rozhodol ten istý okresný súd, ktorý vydal platobný rozkaz, a uznesením platobný rozkaz vo výroku o trovách konania potvrdil.

Podľa § 172 ods. 7 O. s. p. ak sa v návrhu uplatňuje právo, ktoré je v časti v zjavnom rozpore s právnymi predpismi, súd so súhlasom navrhovateľa vydá platobný rozkaz len tej časti, ktorej sa rozpor netýka; oznámením súhlasu sa predmetom konania stáva iba táto časť návrhu a o zvyšnej časti súd nerozhoduje. Predmetom konania zostáva tá časť návrhu, o ktorej súd rozhodol platobným rozkazom aj po jeho vydaní; to platí j v prípade, ak bol podaný odpor.

Pri rozhodovaní veci platobným rozkazom sa súd riadi príslušnými ustanoveniami § 172 a nasl. O. s. p. Súd po posúdení, že uplatnené právo na zaplatenie peňažnej sumy vyplýva zo skutočností uvedených navrhovateľom v návrhu, v platobnom rozkaze uloží odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi uplatnenú pohľadávku v plnom rozsahu (pretože okrem prípadov podľa § 172 ods. 7 OSP nemožno vec rozhodnúť platobným rozkazom v časti) a nahradiť trovy konania. Pri rozhodovaní o trovách konania však postupuje súd podľa § 151 O. s. p.. Pri rozhodovaní veci platobným rozkazom je súd viazaný návrhom navrhovateľa len v časti uplatnenej peňažnej sumy, nie však v časti náhrady trov konania, a teda môže priznať náhradu trov konania aj v nižšej čiastke, ako navrhovateľ požadoval, príp. trovy konania nepriznať (§ 150 O. s. p.) (viď R 45/1986).

Možno teda uzavrieť, že dovolací súd nezistil skutočnosti, ktoré by opodstatňovali prípustnosť dovolania podľa § 237 O. s. p.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Dovolací súd sa samotnou správnosťou prijatých právnych záverov nižších súdov nezaoberal. Z obsahu dovolania vyplýva, že sa v ňom uplatňuje aj námietka, že rozhodnutie

odvolacieho súdu trpí vadou nesprávneho právneho posúdenia (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.). Pri posudzovaní, či rozhodnutia nižších súdov sú (ne)preskúmateľné (teda či boli splnené parametre zákona na odôvodnenie rozsudku – § 157 ods. 2 O. s. p.), dovolací súd však neposudzuje správnosť prijatých právnych záverov nižších súdov. Za odňatie možnosti konať pred súdom v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv či požiadaviek žalobcu. Tým ale nemohlo dôjsť k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý súdny proces. Do práva na spravodlivý proces totiž – ako už bolo spomenuté – nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/04).

Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom (rovnako ako tzv. iná vada konania podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O. s. p. – nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby tvrdenia dovolateľa boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľom vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O. s. p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo, viď tiež (R 54/2012). Z podaného vyplýva, že Najvyšší súd Slovenskej republiky za opísaného stavu veci nemohol (nesmel) v dovolacom konaní postúpiť do ďalšieho štádia prieskumu a podrobiť skúmaniu správnosť právnych záverov odvolacieho súdu, ani vecne riešiť to, či konanie nie je postihnuté tzv. inými vadami konania a či tieto prípadne mali za následok vydanie nesprávneho rozhodnutia vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.). Po zistení procesnej neprípustnosti dovolania má Najvyšší súd Slovenskej republiky povinnosť takéto dovolanie bez ďalšieho odmietnuť (§ 243b ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p.); nemá možnosť zaoberať sa vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia.

Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 239 O. s. p., ani z ustanovenia § 237 O. s. p. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie navrhovateľ v súlade s § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako také, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, odmietol.

V dovolacom konaní úspešnému odporcovi vzniklo právo na náhradu trov konania voči navrhovateľovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p.). Dovolací súd však odporcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, lebo nepodal návrh na ich priznanie (§ 151 ods. 1 O. s. p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 27. januára 2016

JUDr. Mária Š r a m k o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia : Vanda Šimová